

Vindens heftighed tiltog; bølgenes tumlen ligeså: Strandbredden stod i skum. Jeg skælvede for de arme stakler derude og opgav dem allerede i mine egne sørgelige tanker. Da råbte oldingen med hånden over øjnene: "Der har vi dem!" og samme råb gentoges langs hen med kysten. Men jeg så endnu intet, og min frygt voksede. Omsider henledte de andres fingerpeg mine øjne til et mørkere punkt i det fjerne, som ofte forsvandt, men stedse kom igen, og stedse større og nærmere. Stærkere oprørtes havet. De hvide pletter blev flere og bredere. De tre sandrevler, der med korte mellemrum strækker sig jævnsides landet, betegnedes allerede ved lige så mange sammenhængende skumstriber, der både til syd og nord rakte sig, så langt som øjet nåede - disse rif (red: revler), der er de søfarendes fordærvelse, men et tredobbelt værn for kysten, da de bryder de uhyre vover, der, ofte højere end selve klinten, uden sådan modstand snart skulle nedrive de svage volde og oversvømme det lavere vestland.

Båden skyndte sig. Allerede sås folkenes hoveder, når den red på bølgenes tygge. Men når den da løb ned som ad en bakke og derpå blev borte i bølgedalen, da tænkte jeg med bæven: Mon de kommer op igen? Mine angstråb undslap mig; men den gamle mand, som stod hos med sammenslyngede arme, sagde blot: "Hvad er der? De har ingen nød endnu." De havde nået den yderste revle. Her standsede de; ja, roede endog af alle kræfter baglæns udad og kløvede lykkeligt flere vældige vover. Da disse var knust i brændingen, og der blev en strækning smult vand, benyttede de dette mellemrum og skred med fuglens hurtighed indefter. På samme måde overvandt de den mellemste revle. - Men nu var den egentlige livsfare forhånden... Rædselsfulde øjeblikke! Men de fór så hastigt forbi, at jeg næsten ikke så, hvorledes det gik til, før alle var frelst...

Så skulle man tro, at alt var godt. Skibets besætning blev reddet i land, og man skyndte sig hjem i husene for at komme til hægterne. Men dette er blot begyndelsen. Snart kommer der et skib til.

Et velmagende måltid af havets gaver blev hastigt beredt; men endnu før det var til ende, stak en mand hovedet ind ad den halvåbne dør og råbte: "En stranding!" Alle sprang op og spurgte på én gang: "Hvor?-" "Her," svarede manden hurtigt og trak hovedet til sig for at bringe dette vigtige budskab videre omkring... Blæsten var steget til storm. Havet brølede i sin grummeste vrede. Sandet fra klitbjergene piskede os i ansigtet, og skum fløj som sneflager hen over vores hoveder. Med vidt opspilede øjne fór jeg ud på havklinten, der syntes at ryste under mine fødder. De mørke vande var forvandlet til fråde; en støvregn af skum fordunklede udsigten, og bølgenes torden døvede mine ører. "Hvor?" råbte jeg til min sidemand. Han udstrakte armen; nu så jeg det ulykkelige skib, næppe et kugleskud borte.

"Kan han ikke endnu bjærge sig?" spurgte jeg. "Ikke om han så var den eneste sejler på havet," lød svaret, "han kan ikke længere klare sig af landet - han skal strande". Ravende, tumlende kom skibet nærmere. "Nu!" skreg alle på én gang, "nu er han ved den første revle.". "Han støder! (red: går på grund)" råbte en. "Nej," råbte en anden: "der kommer en sø, den skal hjælpe ham." - Den kom - skibet hævedes af den vældige bølge - dalede. - "Han er ovre!" lød det; der faldt en sten fra mit hjerte; men jeg kendte ikke den jyske kyst. Få sekunder efter hed det: "Der står han!" Det var på den mellemste revle. Mig forekom det, som om han endnu sejlede; men det var kun skibets slingren og huggen på grunden. Blot et bøsseskud fra land standsede det; jeg håbede derfor, at folkene skulle bjærges. De firede også en båd ned; to mand sprang efter: Da kom en styrtsø og rev den med sig. I stumper og stykker kastedes den ind til bredden; men folkene kom aldrig til syne. Besætningens skrig, da den forsvandt, trængte gennem stormens hvinen og brændingens torden. Nu kom derudefra ind væltende en række af bølger, højere, sværere end nogen tilforn (red: tidligere) - nu, siger kystboerne, følger efter hverandre, den sidste den største af dem alle. Da den første ramte skibet, gav dette et ryk til siden - et skrig, stærkere, vildere end det første, lød fra det ængstede mandskab-. Den næste bølge drejede skibet endnu mere og overskyllede det forreste halve dæk. Matroserne klatrede op i vanterne og surrede sig fast. - Ved enhver nu påfølgende søstyrting svajede skibet mere og

mere, indtil det omsider vendte hele siden mod landet. Tovværket løsreves og slyngedes hid og did; masterne dinglede.

- Efter dette heftige pust blev et ophold, i hvilket havet syntes at ville samle kræfter til et nyt og voldsommere anfald. De ængstede sømænd udstrakte deres hænder, snart mod den mørke himmel, snart mod landet - det land, der var dem så nær, og som de dog aldrig levende skulle nå. Deres skrig var som knivstik i mit unge bryst. Men der var ingen mulighed for at komme dem til hjælp; og forgæves råbte havboerne, at de skulle fæste tov om fade eller tønder og kaste dem over bord. De hørte det ikke, eller de forstod det ikke. - Da viste sig et nyt og rørende syn. En mand sprang ud af ruffet (red; et lille rum), en kvinde efter ham. Han kastede sine øjne til havet, til landet, og derpå omfavnede de hverandre. Det må sikkert have været kaptajnen og hans kone. Pludselig rev de sig løs, fór ind i ruffet og kom straks tilbage med en stor pakke imellem sig; ved et tov firede de den ned i vandet. Derpå knælede begge og udstrakte deres arme bedende imod os. - Pakken holdt sig godt ovenpå, skønt tumlet afbrændingen op og ned. Snart kastedes den helt på land; en mand greb den, bar den højere op og løste tovet. Nu først sprang de to op og udstødte et skrig, der klang som glæde. Hurtigt bandt han hende med sin ende af tovet fast til et bræt - for silde! En ny bølgegang nåede vraget. Den første væltede sig brølende og frådende helt hen over det. Den ene mast gik over bord med alle dem, der hang i dens tovværk; kaptajnen og hans kone var forsvundet. På landet haledes af alle kræfter i tovet - hun blev draget op, men med knust hoved. - De følgende bølger omstyrtede også den anden mast; skroget krængede sig om på siden. Den sidste bølge steg som et fjeld op af afgrunden. Den gamle, som stod hos mig, råbte: "Tåler han den, tåler han mere." Næppe var disse ord udtalt, før bølgen skød sin brede ryg endnu højere op, krummede den og styrtede som en lavine ned på vraget, og med en bragen, som overdøvede storm og brænding - det var knust! Dets søndersplittede stumper dansede og drejede sig i det kogende skum. Kaptajnens lig fandtes aldrig. Lige så lidt stod det siden til at udfinde enten hans eller skibets navn og hjemstavn. Medens alle var i færd med at bjærge det inddrivende, gik jeg hen for at bese den først i landhalede pakke. Den bestod af tæt sammensnørede køjeklæder og var fastgjort på en kahytsdør. Jeg bøjede mig ned for at løse den, anende, jeg ved ikke selv hvad. Da hørte jeg med glad forbavselse en spæd klynken - jeg sønderskar strikkerne - rev puderne til side - et levende barn lå for mine øjne. Hastigt svøbte jeg det igen sammen og ilede så fort, jeg formåede, til mit herberge med dette kostbare strandingsgods. Der var ingen hjemme undtagen den gamle husmoder og hendes sønnesøn, en treårs dreng. - jeg lagde mit bytte på bordet. Barnet - en pige, næppe et halvt år gammel - var vel befugtet af søvandet, men gav ikke mindste tegn til at have sunket noget af denne dødens beske drik. Det begyndte atter at klynke, vistnok af trang til næring.

Kilde: Steen Steensen Blicher. Marie. En erindring fra Vesterhavet, Oprindeligt fra 1836. Denne udgave er fra: Fortællinger fra hav og strand. 1982. Bearbejdet)